

na Moravě ze dne 10. června 1875, čís. 29 z. zák., ustanovuje pod bodem 1., že prohlídka dobytka a masa má být vykonávána ve všech obcích, v nichž je provozována živnost řeznická, a že má být za tímto účelem v takové obci podle Šu 31 obecního řádu pro Moravu ze dne 15. března 1864, čís. 4 z. zák., ustanoven podle potřeby způsobilý prohlížeč dobytka a masa nebo více takových prohlížečů a pro případ, že by tyto něco zašlo, také náměstek nebo náměstkyně, že onou funkcí mají být pověřeni zvláště lékaři a že v obci, v níž jest zvěrolékař, smí být pouze tento ustanoven prohlížečem, a ustanovuje pak pod bodem VI., že politické okresní úřady mají pečovat o to, by předcházejících ustanovení tohoto nařízení, tedy také oněch ustanovení pod bodem I., bylo co nejpečlivěji dbáno. Pokud pak jde o § 31 obecního řádu, jehož se řečené nařízení dovolává, ustanovuje tento v prvním odstavci, že jest povinností obecního výboru, by přidělil představenému obce potřebný personál k obstarávání záležitostí v samostatném a přeneseném oboru působnosti. Z těchto předpisů upravujících ustanovení prohlížeče dobytka a masa vysvitá, že k platnosti ustanovení prohlížeče masa se nevyžaduje, by ustanovení bylo ohlášeno příslušné okresní správě politické, by tato je vzala na vědomí a je schválila, nebo by dokonce prohlížeče vzala do přísahy, nýbrž že stačí, byl-li prohlížeč masa ustanoven obecním výborem, do jehož oboru působnosti spadá ustanovení prohlížeče masa jako obecního orgánu. Žádají-li okresní správy politické přes to na obcích, by ustanovení prohlížeče masa bylo jim hlášeno, činí tak zřejmě vzhledem k ustanovení bodu VI. onoho nařízení za tím účelem, by mohly zjistiti, zdali obec vyhověla náležitě povinnosti jí podle bodu I. téhož nařízení uložené, a by mohly, nestalo-li se tak, zakročit proti obci podle Šu 105 obecního řádu za účelem zjednání nápravy. V souzeném případě zjišťuje rozsudek v rozhodovacích důvodech, že František Ž. byl ve schůzi obecního zastupitelstva (obecního výboru) v M. ze dne 14. října 1923 zvolen za prohlížeče masa. Podle toho byl tudíž jmenovaný, ač usnesení obecního výboru nebylo oznámeno okresní správě politické a ač tato v důsledku toho tohoto usnesení neschválila, úředně řádně ustanoveným prohlížečem masa, jenž požívá při vykonávání své služby ochrany Šu 68 tr. zák.

Čís. 2853.

Věc jest svěřenou ve smyslu Šu 183 tr. zák., byla-li odevzdána v disposiční moc pachatelovu v předpokladu a důvěře, že s ní naloží ve smyslu oprávněného; hmotné odevzdání věci nemusí se státi od osoby k osobě, k propůjčení disposiční moci může dojít i nepřímě.

(Rozh. ze dne 28. července 1927, Zm I 151/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 28. ledna 1927, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., Anna S-ová zločinem

spoluviny na zločinu zpronevěry podle §§ 5, 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právnímu posouzení věci (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) nelze činiti důvodné výtky. S hlediska Šu 183 tr.zák. jest arci rozhodnou okolností, zda byl automobil obžalovanému svěřen. Tuto okolnost bere však nalézací soud na základě výsledků průvodních bez právního omylu za prokázánu. Soud zjišťuje, že vojenská správa technická pronajala automobil nejprve Kateřině Ch-ové za podmínek v rozsudku blíže uvedených a že potom v polovici roku 1924 za souhlasu vojenské správy bylo svoleno, by obžalovaný převzal automobil od své tchýně do podnájmu za podmínek smlouvy, která byla uzavřena s Kateřinou Ch-ovou. Soud bere dále za prokázáno, že obžalovaný skutečně používal automobilu pod podmínkou placení ročního nájemného a za výhrady práva vlastnického se strany vojenské správy až do zaplacení poslední splátky nájemného. Oněmi zjištěními je plně opodstatněn pojem svěřením ve smyslu Šu 183 tr. zák. Jestliť podle tohoto zákonného ustanovení věc svěřenou, byla-li odevzdána v disposiční moc pachatelovu v předpokladu a důvěře, že s ní naloží ve smyslu oprávněného. Při tom se nevyžaduje, že hmotné odevzdání věci musí se státi od osoby k osobě, naopak k propůjčení disposiční moci nad věcí může dojiti i nepřímou. Namítá-li stížnost, že i v tom případě, kdyby obžalovaný za souhlasu vojenské správy byl převzal automobil do podnájmu od Ch-ové, nebyl automobil obžalovanému vojenskou správou svěřen, poněvadž prý mezi touto a obžalovaným nevznikl vůbec poměr smluvní, — činí tak neprávem. Vždyť soud výslovně zjišťuje, že obžalovanému byl automobil, daný původně v nájem Kateřině Ch-ové, za souhlasu vojenské správy ponechán jako podnájemci v užívání za podmínek smlouvy, uzavřené s Ch-ovou. Poněvadž pak v souzeném případě vojenská správa dala skutečně souhlas k tomu, by obžalovaný převzal automobil od dosavadní nájemnice, dostala se tato věc do disposiční moci obžalovaného nejen z vůle dosavadní nájemnice, nýbrž i ze současného projevu vůle vojenské správy jakožto vlastníka a nelze proto důvodně popírati, že by nebyla vojenskou správou obžalovanému svěřena. Uplatňuje-li stížnost se zřetelem na výpověď svědka Františka H-a, že, bylo-li používání automobilu obžalovanému mlčky trpěno, nelze mluvit o věci svěřené, stačí poukázati na to, že zjištění rozsudková neznějí v tomto smyslu, nýbrž tak, že používání automobilu obžalovaným stalo se za souhlasu vojenské správy a za podmínek s ní ujednaných, totiž proti placení ročního nájemného. Na věci nemění nic okolnost, že Kateřina Ch-ová byla podle civilních spisů odsouzena k zaplacení dlužných splátek; zjišťujeť soud na základě výpovědi svědka H-a, že Ch-ová přes to, že automobil byl dán v podnájem obžalovanému, zůstala v právním závazku oproti vojenské správě technické. Ani obrana stížnosti, že se jedná vlastně o věc prodanou s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení kupní ceny, a že proto věc je svěřena kupiteli, jímž však obžalo-

vaný nebyl, neobstojí, přičít se zjištěním rozsudkovým, podle nichž šlo o nájem (podnájem) a podle nichž měl obžalovaný věc (automobil) v době, když s ní svémocně a protiprávně naložil, prodav ji, ve skutečné moci disposiční a v držbě. I když ve výroku rozsudku se uvádí, ne zcela případně, že automobil byl obžalovanému vojenskou správou v podnájem pronajat, nečiní to odsuzující výrok pochybným; neboť, přihlíží-li se k důvodům rozsudkovým, je jasno, jak se věc ve skutečnosti měla. Podotknouti dlužno, že podle zjištěného stavu věci a podle toho, co uvedeno, není nejmenší pochybnosti o tom, že automobil, který obžalovaný svémocně a protiprávně prodal, byl obžalovanému Adamu S-ovi jako podnájemníku svěřen. Veškeré námitky zmáteční stížnosti pak, třebaže se ukázaly lichými, mohly by nanejvýše poukazovati k úsudku, že automobil obžalovanému nebyl svěřen vojenskou správou, nýbrž Kateřinou Ch-ovou jako hlavní nájemnicí. To by bylo však pro posouzení viny stěžovatelů zřejmě zcela lhostejno. Odpovídá-li výrok, odsuzující obžalovaného pro zločin podle Šu 183 tr. zák., stavu věci i zákonu, je tomu tak i ohledně spoluobžalované Anny S-ové, vezme-li se zřetel na zjištění skutková, jež plně opodstatňují její spoluvinu ve smyslu §§ 5 a 183 tr. zák.

Čís. 2854.

»Výkonem úřadu (služby)« ve smyslu §§ 81, 312 tr. zák. nejsou jediné úkony povahy vrchnostenské, nýbrž veškeré úkony, jichž jest třeba k řádnému plnění úkolů (povinností a práv), tomu kterému veřejnému činiteli přímo zákonem anebo povahou úřadu (nebo služby), v němž byl jiným činitelem ustanoven, uložených aneb přikázaných; spadá sem i spolupůsobení zástupce obce při odprodeji části obecního jmění (při pořizování dílčího plánu).

(Rozh. ze dne 28. července 1927, Zm I 160/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. ledna 1927, pokud jím obžalovaný nebyl uznán vinným zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák. a pokud byl podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek podle Šu 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmátečný a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

V právu jest stížnost veřejného obžalobce, napadající právní názor rozhodovacích důvodů, že svědek M. nepožíval zvláštní ochrany §§ 81 a 312 tr. zák., protože prý v tom, že svědek jako zástupce obce ukázal zeměměřiči T-ovi meze pozemku obcí Františku P-ovi prodaného, by nebyl mezi stranami o hranice spor, šlo o čistě soukromoprávní věc